

U KUĆI NEMA „NIKOGA“

Tanki snop sunca najpre je dotakao ugao tepiha u hodniku. Ta svetlost je još više otvorila boju zemlje koja ističe plavi cvetni uzorak u tkanju. Vrh jedne papuče prekrivene perjem, koja je stajala na istom nivou, počeo je da se pere s prvim odsjajem sunca. Baš u tom trenutku, blizu mesta gde se odvijala ova promena, vrata su se otvorila. Stušio se zvuk potpetica niz stepenice.

Vazduh potisnut krilom vrata nejasno je prostrujao hodnikom kuće. Zatalasalo se perje na papuči koja je bila opružena na zraku sunca. Prostorom se proneo miris parfema. Vetar koji s rastojanjem gubi uticaj nije mogao da stigne do metalnog stočića na kraju hodnika i cveta na njemu. Da je uspeo da stigne, možda bi se brže probudila. Makar bi grane koje su se zaljuljale mogle da je podsete da je satima nepokretan. Ipak je otvorila oči. Biće da je do nje stigao miris parfema.

Mali mrav je izašao iz pukotine u zemlji koja se dugo sušila u saksiji. Nakon što je jednom obišao svoju okolinu, vratio se unutra. Ali vratio se uzbuđen. Počeo je da galopira prema spoljnom obodu plastične posude braon boje. Uzverao se uz ivicu i nestao. Verovatno će se ispostaviti da je ostavio tragove na prašnjavom staklu stočića. Srebrni obruči stočića su sada kao led. Smrznute nožice mrava jedino dolaze sebi kada dodirnu tepih.

Da, eto, opet se mrav pojavio na tepihu. Pronašao je svoj put pojavljujući se i nestajući među dugačkim vlaknima. Iako je izašao iz saksije, to je zapravo bio kuhinjski mrav. Videlo se to po pravcu u kojem je otišao. Pa zašto je onda prenoćio u zemlji ispod cveta, a ne u svom gnezdu ispod pločica? Da nije bio grešnik koji je izbačen iz gnezda? Možda je izabrao da luta, umesto da mrvica keksa koje su pale na kuhinjski pult odnese u gnezdo. Kakav veliki greh! Razbiti sveti lanac ishrane. Ipak je to mali deo biološke mašine koja radi neverovatno precizno. Oni izlaze iz svojih rupa čim posmatrač dà znak da se okolina smirila, odnosno da su ljudi otišli. S puta koji otvaraju ispod pločica, slivaju se u mikrosvet kuće gnječeći vlažni cement. Sakupljanje je jedina dužnost gomile koja se kreće u tankoj vrsti. Šećer u prahu, mrvica hleba i keksa, grudvice osušenog džema. Od gnezda, u kojem se tanki putevi račvaju u desetine smerova, toliko dugo putuju da krvare dok ne stignu do velikih polja na kojima je bačena hrana.

Na smisao njihovog dolaska na svet podsećaju ih sveti kodovi zapisani u njihovim vijugavim genima. Neizbežno kao božji zapis. Oni koji kao jedinka nisu ništa, formiraju veličanstvenu biološku mašinu sa škripavim oprugama i brujećim kretanjem.

Dobro, a kakva je bila priča te crne tačke? Ili značenje ove večeri koju je proveo tako daleko od gnezda? A možda je postao nešto pogrešno dok je bio u jajetu kod matice? Pogrešan kod. Defekt u lancu DNK.

Sigurno je najpre počeo da brine. Odjednom. Dok je kao lud trčao na sakupljanje hrane.

„Šta ja radim?“

Iznova se pitao dok je nosio zdrobljen grašak sa kuhinjskog pulta.

„Zašto?“

Mora da upravo od tog trenutka ništa nije bilo kao ranije u svetu kuće. Mrav koji postavlja pitanja. Proizvodna greška koja se trudi da dokuči svet.

Dok su drugi kao mahnuti skupljali hranu, on je naučio da više luta, a manje radi. Ako trošite manje vremena na posao za koji ste isprogramirani, imaćete više vremena da istražite svoj svet. Sati postaju duži ako se provode u kuhinjskim ormarićima obloženim bojom peska, rupama porcelanskog čajnika i hladnim staklima slanika u obliku pečurke. Izlaziti iz deformisanog fitilja poklopca furune, gledati svoj uvećani odraz u metalnim kašikama i posmatrati prskanje vode koja kaplje sa česme u metalni lavabo. To je jedan univerzum koji se širi u talasima. Mrav je nestao sa kuhinjskog praga.

Tišinu u saksiji opet je pokvarilo lišće koje sušti. Muva se pružila na svojim tankim crnim nogama, izvila se i opet zastala na trenutak. Samo što se nije izgubio i poslednji nagoveštaj mirisa parfema. Pružila je krila. Uspravila se na zadnje noge i počela da se čisti. Očistila je od jučerašnje prašine prednje noge koje je prinela tankim ustima, dlakavi vrat i tanka krila. Koristeći svoje lepljive sisaljke, zaljuljala se ispod lista koji je zadrhtao. Nastavila je napred. Otišla je kod onih koji su spavali sklopčani. Okrenula se oko sebe. Najviše je volela njegov miris. Bila je vezana za njega nevidljivim nitima zbog tog osećaja koji je golica i koji joj na-preže prepone.

Obilazila je oko svog muškarca. Videla ga je dok se odmarala na ogledalu iznad lavaboa u toaletu u koji je pre nekoliko dana uletela kroz prozor. Letela je neko vreme oko lampe okačene plavim kablom. Ubrzavali su se i naglo obrtali nasumični krugovi koje je crtala u vazduhu. Na kraju je bila uhvaćena. Sletela je na pločice naglo kao avion sa pokvarenim propelerom, jer nije više mogla da nosi težinu na leđima. Eto, od tog trenutka utonula je u sreću vođenja ljubavi svuda po kući. Bezbroj puta su se kresnuli na biblioteci od kestenovog drveta, na zadnjoj strani ekrana velikog televizora, u smrdljivoj papuči i na sjajnoj naslovnici časopisa za razonodu.

Kako je sada nevino spavao taj crni pastuv.

Završila je s obilaženjem oko svog muškarca. Nežno je pružila prednje noge. Protresla ih je. Odjednom se naljutila zbog izostanka njegove reakcije. Poletela je. Poletela je kao munja na plafon hodnika. Vratila se. Usporila je i nežnim manevrom prošla ispod lista, a onda ga je spustila na još uvek uspavanu mušku muvu. Odjednom su se oslobodili lista. Pali su kao kamenje na zemlju u saksiji.

Najpre se osuše noge mrtvih muva. Na najmanji trzaj pucaju kao grančice.

Gledala je neko vreme nepomično telo mrtvog muškarca. Onda je otrešajući ih oslobodila noge od njegovih dlakavih prsa. Konačno, otišla je iz saksije.

Kružila je besciljno po plafonu hodnika. Kako se to njoj život promenio od jutros. Prethodno se probudila uz miris parfema koji nikad ranije nije osetila. Onda taj užurbani trk nervoznog mrava. Na kraju osušeno telo jedinog ljubavnika.

Spustila se ka kuhinji. Dok je nervozno aterirala, prešla je preko mrava. Vratila se još jednom i ubrzala. Mrav je, zatečen zvukom krila koja prelaze preko njega, ostao nepomičan.

U opasnim situacijama je najbolje pretvarati se da si mrtav. Jednog jutra bez mira, posle mrtvog ljubavnika, nepokretni mrav. Ne, ne, ovo je već bilo dosta. Iznervirala se. Popela se do plafona i lebdela je na tren. Potom se umorna stuštila na mrava.

Možda je ono što se tog jutra izdešavalo u svetu kuće promenilo tok univerzuma. Možda je i nestala nova etapa evolucije mrava koji je počeo da razmišlja zbog razlike u njihovim genima. I to zbog živčane muve. Da li ju je smirilo ono što je uradila? Ne. Čudan bol u njenim preponama nastavio je da se pojačava. Opet je poletela. Ovog puta krenula je prema salonu. Smestila se na crno drvo pokvarenog zidnog sata i gledala unutra.

Sada su televizor smešten prema sredini garniture svetlozelene boje, biblioteka iza njega i na njenim policama poređane enciklopedije delovali tužno. Sletela je na trpezarijski sto odmah levo od sata. Na njemu su još uvek stajali tanjiri prljavi od večere i čaše. Tada je shvatila da se zaista jeste sve promenilo. Ne samo u njenom životu, već je u odnosu na jutros drugačiji i univerzum kuće.

Nikad do sada nije videla da je trpezarijski sto prljav i zarozan. Posebno nikad nije bilo nereda za koji je jasno da pripada dvama ljudima. Par tanjira, viljušaka i noževa, dve čaše. Šta je to značilo?

Gde li je onaj ćelavi čovek koji svakog jutra ustaje u isto vreme i, nakon što nekoliko minuta gleda televiziju, izađe i ne pojavljuju se do pola noći?

Ušla je u čašu po kojoj je bio razmazan trag ruža. Osetila je prednjim nogama vino koje je ostalo na dnu čaše. Osetivši nešto čudno, opet je poletela.

Uletela je u malu radnu sobu. Nije mogla da veruje šta vidi kad je sletela na ručku poluotvorenih vrata. Do sada je jedina reč za tu sobu bila red. Od kad je sveta i veka bili su uredni računar sa tankim monitorom koji stoji na stolu i njemu pripadajuća tastatura, prazni papiri malo povijenih uglova i redovi crnih hemijskih olovaka. A sada kao da je kroz tu sobu protutnjala oluja.

Sve fioke radnog stola od mahagonija bile su izvučene i sav njihov sadržaj razbacan po tepihu. Bila su otvorena i vrata ormara koji je stajao odmah iza kožne fotelje. Sletela je na crni računar koji je nečujno radio. Dok je hodala po ekranu ispunjenom zvezdama padalicama, kroz krila joj je prošao lak udar elektriciteta. Potom je opet osetila unutrašnji bol. Očigledno ovog dana za nju mira nema. Opet je poletela. Ušla je u ormar kroz jedna od otvorenih vrata. Uputila se ka kutiji za obuću koja je stajala među razbacanim papirom. Ušla je unutra kroz pocepani kartonski otvor. Prvi put je osetila to hladno gvožđe. Dodirнула ga je kao i sve što je želela da upozna. Osetila je njegove obline i pokušala da razazna oštar miris koji je imao. Obišla je oko nazubljene drške. Osetila je rupe koje su stajale na okruglom telu oruđa. Tu je bilo šest poređanih gnezda. Mogla je da uđe samo u dva. U ostalim su bile metalne stvari oblih vrhova i boje bakra. Hodala je po vratu nepoznatog predmeta. Provirila je u rupu koja se nalazila na samom kraju. Tu je osetila toliko odvratnog mirisa da više nije mogla da izdrži.

Kontrakcija u njenom stomaku spuštala se do prepona. Ovog puta javio se i bol. Zadnje noge krenule su da joj se trzaju. Počela je da leti kao luda. Poletela je i nakon što je dodirнула plafon, kao munja se sjurila na razbacane papire. Nisu uspeli da je smire krstići i nasumični krugovi koje je crtala po vazduhu. Neobjašnjiva promena izaziva nemir. Mogao je da

je uspori samo umor koji se spuštao s njenih krila i kojem je predavala svoje telo, ali još uvek nije bilo vreme za to. Polusvesno lepršanje po plafonu sobe bilo je okončano otkrićem odškrinutih vrata koja su bila pored prozora koji gleda na dvorište. Prvi put je videla ovu sobu koja je bila u mraku. Prvi put je videla da su ta vrata otvorena. Smirila ju je tama koja je bila unutra. Zaboravila je na bol kada je sletela na hladnjikavi krevet preko koga su bili izgužvani čaršavi. Uvukla je umorna krila i počela da kruži po krevetu. Ispitivala je nekoliko dlaka sa belim vrhom koje su bile među mirisima koji su se mešali. Odšetala je do dugačke vlasi kose koja je kao planinski vodič bila na mestu gde se susreću dva jastuka. Obilazila je oko upotrebljenog prezervativa koji je ličio na odavno mrtvu zmiju iskrivljenog vrata. Zabila je vrat kroz stisnuti otvor u još vlažnu unutrašnjost, dugo njuškala i usisala malo vlage. Više nije mogla da izdrži ključanje u sebi. Pritisak gejzira u preponama, čiji uzrok nije znala, delovao je kao da će joj predvojiti telo. Poletela je prema zvuku vode. Promena kroz koju je prošla oslabila joj je i čulo vida. Uputila se prema zvuku koji se samo pojačavao.

Obično ju je privlačila svežina koju je osećala iza drvenih vrata na koja je sletela. Groznica pomešana s ukočenošću koja je počinjala na vrhu krila i protezala se do nogu, gurala ju je ka tom zvuku i svežini. Nekoliko minuta je šetala, a zatim je poletela i opet sletela na vrata. Uzalud. Nije pronašla ni najmanji prolaz. A ono što je iza vrata privlačilo ju je kao crna rupa. Nije mogla da nađe prolaz i osetila je kao da će umreti eksplodirajući od pritiska u svojim zelenkastim crevima. Ali, imala je sreće. Prilikom poslednjeg preleta preko vrata, otkrila je ključaonicu. Ne razmišljajući progurala se kroz mali otvor. Namučivši se s uskim otvorom i prašinom i prljavštinom u njemu, probila se malo raskrvarivši krila. Konačno je uspela da uđe provukavši i zadnje noge. Iako je poslednji napor izazvao neverovatan bol, ušla je unutra.

Uprkos jezivom zvuku koji je pravila do kraja odvrnuta slavina za tuš, nije se uplašila. Zagušljivost pare koja je ispunjavala unutrašnjost opet je izazvala ključanje u njoj. Da, bila je na pravom mestu. Osećala je to. Bila je vrlo blizu mesta sastanka za koje nije znala šta je predstavljalo, ali za koje se njeno telo pripremalo. Poželela je da se uspravi na zadnjim nogama, kao što je uvek i radila, i da očisti glavu i krila. Nije uspela. Videla je da joj je iščupana jedna od tankih crnih nožica koja joj je potrebna za taj posao. Ipak, nije je obuzelo beznađe. Kao da je za nju nastajao novi početak. Sve joj se pomešalo. Ali, nije bilo zastrašujuće. Poletela je.

Pronašla je sveti put između vlage i pare. Šta god bilo to što je stvorilo svet, njoj je pokazivalo put, svojim oreolom svetlosti ukazivalo joj je kuda da ide. Uprkos tome što joj je falila četvrta noga, nije joj smetala belina na koju je sletela. Stvrđnuta podloga na drugom kraju, daleko od mesta gde pada voda iz kade, dočekalo joj je svom svojom požudom. Sada je upravljao njen instinkt. Kada je stigla do dve rupice, njene ćelije uskomešale su se na sva zvona. Nakon što je u zanosu lutala okolinom, upala je u još veći. Upravo u tom trenutku osetila je cepanje u sebi. Zadržtala je, trzala se i stresla. Napevši se, pustila je da iz nje izađe tanani lanac jaja. Zvuci oko nje su utihnuli. Shvatila je da je ćelavac, kojeg je svakog jutra viđala i čijim je licem lutala, vlasnik kuće. Ali zvuci su se opet zaustavili. Usporio se svet koji ju je okruživao...

Kada je došla sebi, bila je sa druge strane ključaonice. Opet se vratila u spavaću sobu. Nije mogla da se seti kako je uspela da se vrati tako smrtno umorna. Ipak, uspela je da odleti do telefona koji se nalazio pored uzglavlja. Ovog puta je sletanje bilo veoma grubo. Osetila je napetost u krilima. Upravo u tom trenutku zazvonio je telefon. Pet puta zaredom. Zatim kratki signal. I zabrinuti glas u čijoj je pozadini bila buka s ulice.

„Pošto nisi odgovarao na mobilni, morala sam da te pozovem ovako. Nešto nije u redu. Ni slučajno se ne viđaj sa tom ženom. Ponavljam. Odmah otkaži viđanje...”

Skliznula je bočno preko slušalice i zbog toga pala drhćući. Sada je bila među mekim vlaknima tepiha. Dok je uzimala poslednji udah, shvatila je da razume glas koji je dolazio iz telefona. Sada je razumela zvuke koji su joj se malopre činili kao buka. Bila je to najjedinstvenija muva na svetu. Jedan genetski defekt. Ali, eto, uspela je da položi jaja pre nego što je umrla. Defekt se nastavljao...

*(S turskog prevela **Ida Jović**)*